

**ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej v právnej veci žalobcov **1) J. B., H., V., 2) S. D., N. č. X., X. N., 3) J. B., H., V., 4) M. B., N. č. X., X. N., 5) M. B., H., ranov V.,** proti žalovaným **1/ T. a.s., V. X., B., pobočka P., 2/ T. správcovská spoločnosť a. s., H. X., B., zast. JUDr. E. D., advokátkou, Š., B., o zaplatenie 8 230 000,- Sk (273 185,95 Eur) s príslušenstvom,** na odvolanie žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. októbra 2006 č. k. 3 Cb 35/04-251, takto

r o z h o d o l:

Napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo vzťahu k žalobcom 1, 2, 3 a 4 **p o t v r d z u j e .**

Odvolanie právneho zástupcu žalobcov 1 až 5 **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol s tým, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca 1 sa domáhal

zaplatenia sumy 2 340 000,- Sk, žalobca 2 zaplatenia sumy 2 340 000,- Sk, žalobca 3 zaplatenia sumy 1 750 000,- Sk, žalobca 4 zaplatenia sumy 1 750 000,- Sk a žalobca 5 zaplatenia sumy 50 000,- Sk . Všetci si tiež uplatnili nárok na zaplatenie 17,6 % úroku z omeškania z istiny od 21. 04. 2000 do zaplatenia.

Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia 1. až 5. v žalobe vyjadrili presvedčenie, že správcovská spoločnosť nesmie používať pri propagácii svojich podielových fondov nepravdivé alebo zavádzajúce informácie, alebo zamlčovať skutočnosti dôležité pre rozhodovanie podielnikov, najmä ponúkať výhody, ktorých spoľahlivosť nemôže preukázať, alebo ktoré nie sú v súlade so zákonom. Žalobcovia 1 až 5 tvrdili, že pri investovaní svojich finančných prostriedkov dňa 19. a 20. 04. 2000 a následne pri presunutí finančných prostriedkov žalobcov 1 a 2 z T. o. p. f. do fondu TAM - medzinárodný akciový fond dňa 09. 05. 2000 boli uvedení do omylu, nakoľko TAM -medzinárodný akciový fond o. p. f., v tom čase neexistoval a taktiež boli mylne informovaní o poplatkoch za vedenie depozitu. Žiadali preto o vrátenie finančných prostriedkov investovaných do nákupu podielových listov označených fondov.

Súd prvého stupňa zistil, že žiadosťou o otvorenie konta z 19. 04. 2000 žalobcovia 1 až 5 požiadali o otvorenie konta vo fondoch T. (ďalej len TAM) medzinárodný akciový fond s vkladom žalobcov 1 až 4 vo výške 1 750 000,- Sk a žalobcu 5 s vkladom 50 000,- Sk.

Žalobca 1 a 2 na základe žiadosti o predaj podielových listov otvorených podielových fondov investičnej spoločnosti TAM i. s., a. s., vložili finančné prostriedky, formou kúpy podielových fondov investičnej spoločnosti TAM i. s. a. s., T. a TAM i. s. a. s., T. a následne do označeného fondu TAM správcovská spoločnosť a. s., medzinárodný akciový otvorený podielový fond v súlade so zák. č. 385/1999 Z. z.

Rozhodnutím č. 001/1998/18 zo dňa 13. 02. 1998 a č. 009/1998/PF zo dňa 29. 04. 1998 Ministerstvo financií Slovenskej republiky schválilo vydávanie a predaj listinných podielových listov na doručiteľa a štatút podielového fondu s označením TAM i. s. a. s., T., ako dividendový otvorený podielový fond. Následne rozhodnutím č. 027/1999/PF zo dňa 28. 05. 1999 Ministerstvo financií Slovenskej republiky schválilo zmenu

označenia podielového fondu spravovaného investičnou spoločnosťou z vyššie uvedeného pôvodného označenia na nové označenie TAM i. s. a.s., T., dlhopisný otvorený podielový fond a zmenu formy podielového listu z doručiteľa - na meno. Rozhodnutím č. 016/1998/PF zo dňa 29. 07. 1998 Ministerstvo financií Slovenskej republiky schválilo vydávanie a predaj listinných podielových listov na meno a taktiež schválilo štatút podielového fondu s označením TAM i. s. a. s., T., ako rastový otvorený podielový fond.

Dňa 01. 03. 2000 podala investičná spoločnosť žiadosť o udelenie povolenia na vytvorenie nového otvoreného podielového fondu s označením TAM správcovská spoločnosť, a. s., medzinárodný akciový otvorený podielový fond. Rozhodnutím MF SR č. 001/2000/SS bolo udelené povolenie na činnosť tejto spoločnosti ku dňu 28. 03. 2000, právoplatné dňa 03. 04. 2000. Na základe uvedených skutočností súd prvého stupňa uzavrel, že tvrdenie žalobcov ohľadne neexistencie tohto podielového fondu v čase predloženia žiadosti zo strany žalobcov 1 až 5 a ponúknutia produktov z tohto medzinárodného podielového fondu v konaní nebolo preukázané.

V súvislosti s tvrdením žalobcov ohľadne výšky poplatkov za činnosť depozitára súd zistil, že podľa bodu 2 a 3 čl. XI štatútu TAM správcovská spoločnosť a. s., medzinárodný akciový o. p. f. odplata za výkon činnosti depozitára predstavuje najviac 0,5% z priemernej ročnej čistej hodnoty majetku vo fonde. Výška odplaty je zverejnená v predajnom prospekte a vypočítava sa denne podľa aktuálnej hodnoty majetku vo fonde. Z bodu 1.16.2 predajného prospektu vyplýva, že odplata depozitárovi za depozitárske a bankové služby predstavuje 0,2% z priemernej ročnej hodnoty majetku vo fonde. Táto suma v prepočte bola teda nižšia, ako umožňoval štatút TAM správcovská spoločnosť a. s., medzinárodný akciový o. p. f. Súd prvého stupňa ďalej konštatoval, že v konaní bolo nesporne preukázané, že v žiadosti o predaj podielových fondov, ako aj v žiadostiach o otvorenie konta TAM - medzinárodný akciový fond zo dňa 19. 04. 2000 v bode prehlásenie žalobcovia svojim podpisom potvrdili, že sa oboznámili s prospektami podielových fondov a súhlasia so všetkými podmienkami, ktorými sa fondy riadia vrátane štatútu a obchodných podmienok. Žalobcovia na základe svojich predchádzajúcich skúseností v rámci investovania finančných prostriedkov do podielových fondov za účelom získania finančného zisku, prípadne rizika straty investovali do podielových fondov žalovaného 2 prostredníctvom žalovaného 1.

Žalobcovia svojim podpisom potvrdili predmet a podmienky uzatvorenia jednotlivých investícií, čím nebola naplnená skutková podstata § 49a Občianskeho zákonníka a súčasne nebolo v konaní zistené bezdôvodné obohatenie žalovaných, preto súd prvého stupňa žalobu v celom rozsahu zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie žalobcovia 1, 2, 3 a 4. Opätovne uviedli, že po doručení ponukového listu žalovaného 2 navštívili pobočku žalovaného 1, kde ich pracovník pobočky ubezpečil, že investovanie do nového vznikajúceho fondu bude výhodnejšie a bez poplatkov. Tvrdili, že im nebol predložený predajný prospekt ponúkaného produktu ani štatút nového fondu a nesprávnou informáciou o podmienkach investovania do nového fondu boli uvedení do omylu.

Po doručení štatútu žalovaného 2 dňa 27. 09. 2002 zistili, že rozdiel v poplatkoch v ich neprospech je až 400 %. Podobne poplatky depozitárovi a za správu fondu sú o 800 % vyššie v neprospech žalobcov.

Poukázali, že štatút T. je opatrený pečiatkou s dátumom 19. 04. 2000 žalovaného 1, čo potvrdzuje, že boli uvedení do omylu. Trvali na tom, že im neboli predložené obchodné podmienky.

Vyslovili názor, že z analógie ustanovení zákona č. 385/1999 Z. z. nepochybne vyplýva, že ak pri zápise a výmaze správcovskej spoločnosti do obchodného a z obchodného registra je potrebné doložiť rozhodnutie o schválení štatútu podielového fondu a predajného prospektu aj pri vytváraní nového otvoreného podielového fondu, ktorý nebol uvedený v povolení na vznik a činnosť správcovskej spoločnosti, je potrebné nové povolenie a že všetky zmeny ktoré nastal, v správcovskej spoločnosti a ňou vytvorených fondov sa zapisujú do obchodného registra.

Mali za to, že súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadal so skutočnosťou. Či v čase vytváraní nového otvoreného fondu, do ktorého investovali, boli doložené rozhodnutia o schválení štatútu podielového fondu a predajného prospektu. Navrhli napadnutý rozsudok zmeniť, alebo zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcov 1 až 4 sa vyjadril žalovaný 2 s tým, že navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť, nakoľko odvolatelia vo svojom podaní neuviedli žiadne nové skutočnosti.

K námietke žalobcov, že konali v omyle, poukázal na skutočnosť, že všetci žalobcovia ako svojprávne subjekty deviatimi samostatnými úkonmi v priebehu štyroch rôznych dní na základe vlastnej vôle investovali do podielových fondov žalovaného 2, každý z nich pri každom úkone obdržal predajný prospekt podielového fondu, mal možnosť sa oboznámiť so štatútom podielového fondu a navyše každý jeden z nich v každej žiadosti o predaj podielových listov vlastnoručne a dobrovoľne podpísal prehlásenie, že porozumel všetkým bodom žiadosti, že túto vyplnil na základe svojho rozhodnutia, že mal možnosť oboznámiť sa s predajným prospektom a štatútom podielového fondu, že súhlasí so všetkými podmienkami, ktorými sa podielové fondy riadia a že je uzrozumený so skutočnosťou, že na podielové fondy a investičné spoločnosti sa nevzťahuje zákon č. 118/1996 Zb. o ochrane vkladov. Navyše samotná žiadosť, ktorú žalobcovia podpísali, sa začína nasledovným slovným úvodom; „ Pred vyplnením žiadosti si pozorne prečítajte Príručku podielníka a Prospekt podielového fondu, do ktorého chcete investovať. Prospekt podielového fondu obsahuje všetky dôležité informácie o právach a povinnostiach podielníka a investičnej spoločnosti TAM, investičnej stratégii a spôsobe investovania do fondu. Podrobnosti sa dozviete zo štatútu podielového fondu. " Vyslovil názor, že takáto situácia vylučovala posúdenie ich konania ako úkonu v omyle.

V súvislosti s poplatkami uviedol, že tak depozitársky poplatok, ako aj správcovský poplatok za správu podielového fondu boli v skutočnosti minimálne dvojnásobne nižšie, než pripúšťal zákon a než umožňoval M F SR schválený štatút podielového fondu. Navyše v tejto súvislosti opakovane poukázal na skutočnosť, že ani depozitársky poplatok, ani správcovský poplatok žalobcovia neplatili priamo, ale išlo o poplatky uhrádzané priamo z majetku v podielovom fonde.

Ďalej poukázal, že počas zákonnej lehoty určenej na zosúladienie činnosti investičných spoločností novou právnou úpravou nebola činnosť žalovaného 2 ničím obmedzená ani nezákonná. Naopak, v jeho prípade nová právna úprava znamenala len viac-menej formálnu zmenu v premenovaní investičnej spoločnosti na správčovskú spoločnosť. Obidve právne úpravy boli postavené na rovnakých zásadách a princípoch ochrany investorov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (10 ods. 2 O. s. p.) prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., v napadnutom rozsahu a z uvedených dôvodov podľa § 212 ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne.

Žalobcovia 1 až 4 si v konaní uplatnili nárok na peňažné plnenie, pretože právny úkon na základe ktorého kúpili prostredníctvom žalovaného 1 podielové listy otvoreného podielového fondu T. správ, spol., a. s., medzinárodný akciový o. p. f. spravovaného žalovaným 2 je neplatný, nakoľko tento úkon uzavreli v omyle a žalovaný 2 a fond neexistoval.

Z výpisu obchodného registra a obsahu spisu odvolací súd zistil, že žalovaný 2 vznikol 20. 03. 1998 a predmetom jeho činnosti okrem iného bolo vytváranie a správa podielových fondov, zhromažďovanie peňažných prostriedkov s cieľom ich investovania do majetku na základe obmedzenia a rozloženia rizika v zmysle právnych predpisov. Žalovaný 2 bol investičnou spoločnosťou s právnou formou akciová spoločnosť, ktorá sa spravovala zákonom Č. 248/1992 Zb. o investičných spoločnostiach a investičných fondoch v znení neskorších predpisov a Obchodným zákonníkom.

Ustanovením § 71 zákona Č. 385/1999 Z. z. bol zrušený zákon č. 248/1992 Zb. o investičných spoločnostiach a investičných fondoch v znení zákona č. 600/1992 Zb., zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 91/1994 Z. z., zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 249/1994 Z. z. a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 191/1995 Z. z. a podľa prechodného ustanovenia § 67 ods. 1 zákona č. 385/1999 Z. z. investičné spoločnosti vzniknuté do 01. januára 2000 boli povinné do 30. júna 2000 prispôbiť svoju činnosť tomuto zákonu, požiadať úrad o vydanie povolenia na činnosť správcovskej spoločnosti a schválenie štatútov nimi spravovaných podielových fondov v súlade s týmto zákonom. Žalovaný 2 sa v zmysle uvedenej právnej úpravy transformoval, čoho dôkazom je rozhodnutie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 001/2000/SS / z 28. 03. 2000, ktoré nadobudlo právoplatnosť 03. 04. 2000 v zmysle ktorého bola žalovanému 2 povolená činnosť správcovskej spoločnosti, vytvárať otvorený podielový fond s označením T. správ. spol., a. s., medzinárodný akciový o. p. f.

a vydávanie podielových listov. Súčasne boli schválené stanovy správcovskej spoločnosti, štatút a predajný prospekt podielového fondu T. správ, spol. a. s., medzinárodný akciový o. p. f. Keďže žalobcami rozporované právne úkony boli uzavreté 19. a 20. apríla 2000, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že žalovaný 2 mal v tomto čase právnu subjektivitu a právo spravovať fond, ktorého podielové listy boli predávané.

Z dokladov založených v spise ďalej vyplýva, že žalovaný 2 mal štatút a predajný prospekt fondu T. správ. spol. a. s., medzinárodný akciový o. p. f. a že žalobcovia svojim podpisom na žiadostiach o otvorenie konta a žiadostiach o predaj podielových listov potvrdili oboznámenie sa s prospektami podielových fondov, ktoré si zvolili a súhlasia so štatútom a obchodnými podmienkami fondu, počas konania žalobcovia tvrdili, že boli ústne inak informovaní a tieto doklady im boli predložené až dodatočne, čím boli uvedení do omylu. Žalovaní zaujali opačné stanovisko dôvodiac tým, že predmetné doklady mali k dispozícii a nebol dôvod ich nepredložiť. Žalobcovia netrvali na vypočutí pracovníkov, ktorí sprostredkovali obchod s tým, že ide o pracovníkov žalovaného 1 a preto pochybovali o vierohodnosti ich výpovede.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Podpisy žalobcov na žiadostiach o otvorenie konta a žiadostiach o predaj podielových listov vyvracajú ich tvrdenia o neoboznámení sa s uvedenými dokladmi a iný dôkaz v tomto smere nepredložili. Na základe uvedeného je správne konštatovanie súdu prvého stupňa, že v tomto smere neunesli dôkazné bremeno, z ktorého dôvodu bolo potrebné žalobu zamietnuť.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa napadnuté žalobcami 1 až 4 je preto vecne správne a Najvyšší súd Slovenskej republiky ho podľa § 219 O. s. p. potvrdil.

Proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa podal odvolanie aj právny zástupca žalobcov, avšak k tomuto právnomu úkonu mu nebolo udelené plnomocenstvo žalobcov, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky uvedené odvolanie podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odmietol, nakoľko ho podala neoprávnená osoba.

Podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. v odvolacom konaní úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko im žiadne trovy nevznikli, súd im ich náhradu nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 07. mája 2009

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: L. B.